

ENTERRAMENT DE MN. RAMON CARBONELL I SERRASOLSAS

Vic – Església de les Germanes Josefines de la Caritat / 27-IX-2013

1Co 15,20-24a.25-28 / Jn 12, 23-28

Ha arribat l'hora que el Fill de l'home ha de ser glorificat, acabem d'escoltar en l'evangeli. Per a Jesús l'hora és el temps de la plena manifestació del que ell és, de la revelació definitiva de la seva unitat amb el Pare; però també és l'hora del drama, del sofriment, de la crucifixió, de la mort. Jesús viu la seva hora, la seva mort, com a glòria. I és que en Jesús tot és deixar-se en mans del Pare; tot en la seva vida és complir la voluntat del Pare. La mateixa mort que, des de la nostra mirada, de vegades massa nostra, veiem com un fracàs, en Jesús, en el seu misteri de Fill de Déu, pren una altra fesomia. La mort de Jesús és la glorificació del Pare. La mort de Jesús és la glòria del Fill. Perquè en la seva mort es manifesta la glòria de Déu, es manifesta l'amor misericordiós de Déu, es manifesta el gran misteri amagat des de tots els segles: Déu és amor.

I a la llum de la mort de Crist, nosaltres mirem la mort del nostre estimat germà, Mn. Ramon Carbonell i Serrasolsas. Ell ha viscut una llarga vida, vuitanta-cinc anys, de donació a Déu i als germans. A vint-i-quatre anys va ser ordenat de prevere i sempre ha estat el seu sacerdoti una donació ministerial allà on l'obediència als seus superiors l'ha enviat. I en la darrera etapa de la seva vida, aquests darrers cinc anys, tot i que les forces eren menys i, de vegades, mínimes, ell servia i servia. No tenia cap altre anhel ni cap altre desig que el de servir sacerdotament en aquesta casa clínica i residència de les Germanes Josefines de la Caritat. Però no ha estat així solament en aquesta etapa final, sinó que ha estat aquest el seu tarannà de servei, a bastament manifestat allà on el seu bisbe li encomanava un ministeri per al servei de l'Església. I ho feia amb cor i ànima, amb les seves qualitats i els dons que el Senyor li havia donat de fer-se estimar per molts. Els malalts, els petits i els joves sempre han estat els seus predilectes en el servei i en l'atenció.

Per això, quan ara mirem la seva mort, quan sembla que tot s'hagi acabat per sempre, ens fa molt de bé escoltar les paraules de Jesús: *Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit.* Ens fan bé, perquè el nostre germà, Mn. Ramon Carbonell, ha mort essent *gra de blat que dóna molt de fruit*, ja que en el moment de la mort ha pogut presentar a Déu les mans buides del servidor que no ha fet res més que allò que l'amo li ha encomanat. I aquesta és la seva grandesa, com també ha de ser la nostra, estimats germans i germanes; la grandesa del qui en la vida no vol fer res més que el que Déu vol d'ell. El servent és el qui sempre té els ulls posats en les mans del seu amo.

La llum de la fe ens obre un raig d'esperança davant la mort. *Els qui estimen la pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic*, ens ha dit Jesús en l'evangeli que hem escoltat. Aquest és el fruit que dóna el gra de blat que mor. El cristià no és el qui espera el moment de la mort per viure la llei del gra de blat per a donar fruit, sinó que és el qui en el dia a dia, en cada instant, en les grans opcions de la vida i en les opcions quotidianes, sap que és el servidor de Crist i que el segueix en el camí del compliment de la voluntat del Pare en la donació als altres. Així som gra de blat, no sols en el moment de la mort, sinó quan morim a l'orgull de viure sense Déu i a l'orgull de sentir-nos nosaltres mateixos font de la veritat i de l'amor, i ens deixem il·luminar per la llum de la fe i ens deixem estimar per Déu. El cristià és el

qui sap que Déu sempre ens va al davant, que ell és el qui primer ens entima, el qui ens dóna la llum per a poder-hi veure. Aquest és el gra de blat que mor i dóna fruit. Aquest és el gra de blat que en el moment de la mort dóna el fruit de la vida eterna. Aquesta és la mirada de fe agràida a Déu que nosaltres fem, tot veient la vida i la mort de Mn. Ramon Carbonell.

Germans, que n'és, de gran, el do de la fe cristiana! El nostre germà, mossèn Ramon, va lliurar tota la seva vida al servei d'aquesta fe. I el seu testimoniatge és el d'un home que era feliç perquè el Senyor en la seva tendra infància es va fixar en ell i el va escollir per al servei sacerdotal. El seu testimoniatge és el de la donació als altres. Aquelles paraules de Jesús que trobem en el llibre dels Fets dels Apòstols, en boca de sant Pau: *Fa més feliç donar que rebre* (20,35), manifesten la felicitat del qui dóna, encara més, la felicitat de donar-se als altres. Acol·lim, doncs, de cor la paraula de Jesús i el testimoniatge del nostre germà i visquem la donació als altres sense por, sense cap altre límit que el sense límit de l'amor. Eduquem els nostres infants i joves en la donació als altres; que vegin en nosaltres persones que viuen de cor la donació. Visquem tots, joves i no tan joves, la lògica de Jesús: la vida es guanya donant-la, perdent-la per Déu i pels altres. Tant de bo que, en la mort de mossèn Ramon, el Senyor ens fes el do de moltes vocacions sacerdotals i religioses; en concret, per a aquesta congregació de Josefines de la Caritat i per al nostre presbiteri diocesà de Vic. Ho demanem humilment al Senyor. Que ell tingui pietat de nosaltres!

La fe cristiana il·lumina el misteri de l'home, el misteri de la vida humana. El segon Concili Vaticà ens ho diu d'una manera preciosa: «És ben veritat que el misteri de l'home només s'aclareix de debò en el misteri del Verb encarnat... Per Crist i en Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort, enigma que, fora del seu evangeli, ens aclapara. Crist ressuscità, destruint la mort amb la seva mort, i ens donà la vida, a fi que, fills en el Fill, clamem en l'Esperit: Abbà, Pare!» (GS, 22). I així és com nosaltres celebrem ara la missa exequial del nostre germà que ens ha deixat. La llum de la fe en Crist ens il·lumina en aquest moment de dolor per la pèrdua d'una persona que ens estimava i que estimàvem, perquè aquest nostre dolor es transfiguri en glòria i en esperança. I la nostra esperança s'obre a la certesa de la resurrecció dels morts. Ens ha dit sant Pau: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort*. Nosaltres mirem Crist ressuscitat i en ell veiem amb la certesa de la fe i de l'esperança que la nostra mort ha estat vençuda, que Crist ha aconseguit per a tots nosaltres la victòria sobre la mort. Aquesta és la gran esperança cristiana que permet d'obrir la mirada, descobrir que l'horitzó del futur és obert, perquè la mort no és un mur infranquejable, sinó una porta oberta a l'esperança. L'esperança cristiana ens dóna la certesa que més enllà de la mort hi ha la vida eterna i que, a la fi dels temps, ressuscitarem, quan Crist es manifesti ple de glòria i majestat. La fe ens diu que el nostre enemic, el nostre gran enemic, la mort, serà destituïda per sempre i *Déu serà tot en tots*.

Adonem-nos bé, germans, de quina és la nostra fe i què ens obre al davant, si deixem que ella actui en el nostre cor. Ara nosaltres, en aquest moment, som l'Església que, com a Mare, ha dut sacramentalment en el seu si el cristià, Mn. Ramon Carbonell, durant el seu pelegrinatge terrenal, i que l'acompanya al final del seu camí per posar-lo a les mans del Pare... i diposita a la terra, a la sepultura cristiana, en l'esperança, el germen del cos que ressuscitarà en la glòria (cf. CEC, 1683). La nostra fe ens dóna la certesa que mossèn Ramon no ha mort per sempre, sinó que viu amb Déu i que un dia ens tornarem a veure tots en el regne celestial.

El nostre germà ha mort en aquesta casa, on sant Josep és invocat de manera especial. Sant Josep és patró de l'Església universal i patró d'aquesta congregació que té sant Josep com a model i intercessor, vivint la caritat cristiana al servei dels malalts i dels ancians. Sant Josep és també patró de la bona mort. A ell cal que ens encomanem. I a ell i santa Maria, Mare de Déu i Mare de l'Església, Reina dels Apòstols, sota l'advocació de Lurdes, encomanem el nostre germà, mossèn Ramon, perquè a ell, que tantes vegades els va mirar i s'hi encomanà, ara li siguin advocats davant el tron de la misericòrdia divina, per tal que, lliure de qualsevol taca de pecat, pugui entrar a la presència de Déu, rebent la corona de la gràcia dels qui han estat servidors fidels i prudents. Així sigui.